

Beskrivelse af en saadan Præst — uden videre skulle i de her omhandlede Retninger sættes ved Siden af Præster, ved Troesksamfund, der ere stillede under Control fra Statens Side. Det er dette, som absolut maa fastholdes. Naar man tager Lovforslaget saaledes, som det foreligger, saa opnaaedes efter min fulde Overbeviisning, og hvad jeg allerede har udtalt, aldeles Intet. Skal den forlangte Anerkjendelse have nogensomhelst Betydning, saa er man absolut nødt til at komme frem med bestemte Forslag angaaende de Betingelser, under hvilke Anerkjendelsen kun kan stee, navnlig med Hensyn til Statens Control o. s. f., Betingelser, som det er meget stor Tvivl underkastet, at det paagjældende Samfund vil finde sig i. I alt Fald er det Noget, som ikke paa nogen Maade er givet ved Lovforslaget og som dog maatte fordræ, naar der var Tale om, at Staten skulde anerkjende Samfundet og give dets Præster den samme Berettigelse som Præsterne i Folketirken og den reformerte Kirke (Lindberg: Og det mosaiske Troesksamfund!), ja, ganske rigtigt, ogsaa det mosaiske Troesksamfund. Men jeg paaftaaer bestandig, at der ikke er nogen Nødvendighed tilstede for en saadan Anerkjendelse, og hvad der i denne Henseende blev anført af den ærede Rigsdagsmand med Hensyn til Daaben, er ganske urigtigt. Der er intet Spørgsmaal om, at naar der kun gjøres Anmeldelse om Barnets Fødsel, saa skal denne Anmeldelse efter en udtrykkelig Bestemmelse i Loven af 13de April 1851 i alle Maader træde istedet for Daabsattest; og man kan virkelig ikke, naar det er Troesksamfundet overladt at foretage selve Daaben, som det vil, sige, at det er en urimelig Tvang at paalægge Medlemmerne, at de skulle gjøre en Anmeldelse om Barnets Fødsel, naar denne som sagt i alle Henseender erkjendes lige med en Daabsattest. Dette gjalder ligesaafuldt med Hensyn til Confirmationen ifølge §§ 10 og 11 af Loven af 13de April 1851, hvilken sidste Paragraph det ikke kan være afveien at citere ved denne Leilighed, da det deraf vil fremgaae, at Regelen er aldeles bestemt og klar for Børn, der ikke høre til de anerkjendte Troesksamfund, og at den Udskil-

selse, som den ærede Rigsdagsmand misgjættede, saa aldeles, aldeles tydeligt træder frem; der staaer: „For Børn, der ikke høre til de anerkjendte Troesksamfund, skal Udskrivning af Skolen træde istedetfor Confirmation med Hensyn til alle de til Confirmationen knyttede borgerlige Virkninger;“ altsaa ogsaa her er der givet et bestemt Datum, som træder istedetfor den kirkelige Act, som de Paagjældende, efter deres Troesksamfunds Bekjendelse, maaskee ikke ville gaae ind paa.

Grundtvig: Jeg er aldeles enig med den høitærede Minister om, at det nærværende Lovforslag i denne Stikkelse vist ikke bør nyde videre Fremme, men det er dog ikke ganske af de samme Grunde, og jeg vil derfor bemærke: 1) at mig synes, at med Hensyn til dette Lovforslag om kirkelig Anerkjendelse, da maatte jo Thinget baade spørge sig selv og Regjeringen, om Thinget virkelig har noget med den Sag at gjøre; thi i Grundloven finder jeg ikke et eneste Ord om, at en saadan Anerkjendelse, som der ikke staaer noget videre om, men som der blot hentydes til i § 82, skal stee ved Lov, og 2) naar jeg seer paa det nærværende Forhold, saa er jo Anerkjendelsen hverken af den katholske, mosaiske eller reformerte Menighed steet ved en saadan Lov, og deraf maatte altsaa snarere følge, at der ikke skulde gives nogen saadan Lov, men at det kun vilde være en Sag, som der maatte søges om hos Regjeringen. Naar dette var afgjort, og jeg vil sige, afgjort derhen, at det skulde være ved Lov, og at det følgerig ogsaa er rigtigt, at der lige saavel fra Thingets Medlemmers Side som fra Regjeringens Side kom et Forslag i saa Henseende, see, da vilde jeg dermed sige om dette Forslag, at i sin nærværende Stikkelse kan det ikke gives Fremme. Saavidt jeg forstod den høitærede Minister, saa var det Meningen, at der slet ikke var Noget imod, efter Ordlyden, at anerkjende den saakaldte evangelisk-lutherske Frimenighed i Kjøbenhavn. Jeg tog mig den Frihed at sige „Nei“ udenfor Ordenen, og dette „Nei“ maa jeg her ordentlig gjentage; thi jeg skulde troe, at det ligefrem er umuligt, at et afvigende Religionsamfund, som oveniikjebot sætter sig i den meest fjendtlige Modstning til Folketirken, at det enten kunde kjen-